

- 2) Czy można przyjąć, że jeśli taki pojazd był objęty w państwie członkowskim podobnym podatkiem, czyli podatkiem od zanieczyszczeń (o tym samym zakresie i tym samym celu, jakim jest ochrona środowiska naturalnego zgodnie z zasadami i celami określonymi w art. 174 WE i następnych), przy pierwszej rejestracji w innym państwie członkowskim możliwe jest ustanowienie takiego podatku od zanieczyszczeń mającego takie same cele przewidziane w art. 174 WE i następnych, także jeśli poprzednio był on objęty podatkiem od zanieczyszczeń w innym państwie członkowskim?
- 3) Wreszcie w odwrotnej sytuacji, jeżeli natomiast taki pojazd nie jest objęty w innym państwie członkowskim podatkiem od zanieczyszczeń (gdyż taki podatek nie istnieje lub z innych powodów), lecz w razie późniejszej rejestracji w innym państwie członkowskim, na przykład w Rumunii, gdzie taki podatek obowiązuje, przy pierwszej rejestracji jest on objęty podatkiem od zanieczyszczeń w tym państwie, czy można przyjąć, że naruszone są zasady unii celnej i pośredniej ochrony krajowej przewidziane w art. 23 WE, 25 WE i 90 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 17 marca 2010 r. — Greenstar-Kanzi Europe NV przeciwko Jean Hustin, Jo Goossens

(Sprawa C-140/10)

(2010/C 161/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Greenstar-Kanzi Europe NV

Strona pozwana: Jean Hustin, Jo Goossens.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 94 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 ⁽¹⁾ z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 873/2004 ⁽²⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r., w związku z art. 11 ust. 1, art. 13 ust. 1–3, art. 16, 27 i 104 rozporządzenia nr 2100/94 należy interpretować w ten sposób, że posiadacz lub licencjodawca może wnieść skargę o naruszenie przeciwko osobie, która podejmuje działania w odniesieniu do materiału sprzedanego lub przekazanego jej

przez licencjodawcę, który naruszył ograniczenia uzgodnione w umowie licencyjnej zawartej między nim a posiadaczem wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin na wypadek sprzedaży tego materiału?

- 2) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej w celu oceny tego naruszenia należy ustalić, czy osoba, która podejmuje wspomniane działania, była powiadomiona lub powinna była być powiadomiona o ograniczeniach nałożonych w umowie licencyjnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 227, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 162, s. 38.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-141/10)

(2010/C 161/28)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzchitz i M. van Beek)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich środków niezbędnych do pozbawienia mocy uregulowania, zgodnie z którym pewne świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego nie są wypłacane pracownikom będącym obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej, zatrudnionym na platformach wiertniczych w Niderlandach, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 2 lit. a) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ oraz art. 45–48 TFUE.

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Ostatnio Parlament Europejski kierował wielokrotnie do Komisji Europejskiej zapytanie dotyczące pracowników będących obywatelami portugalskimi, zatrudnionych na platformach wiertniczych położonych na niderlandzkich szelfie kontynentalnym, zamieszkałych w Portugalii, którzy nie korzystają z takich samych warunków pracy i ochrony socjalnej co pracownicy zamieszkujący w Niderlandach.

2. W konsekwencji Komisja wystosowała do Królestwa Niderlandów na podstawie art. 226 WE (obecnie art. 258 TFUE) wezwanie do usunięcia uchybienia i uzasadnioną opinię, stwierdzając w niej, że przepisy prawne obowiązujące w Niderlandach w dziedzinie zabezpieczenia społecznego muszą być stosowane również do tych pracowników zatrudnionych na platformach wiertniczych położonych w Niderlandach, którzy są obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Odmowa przez niderlandzkie organy wypłacenia tym osobom świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego jest jej zdaniem niezgodna z tytułem II rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, w szczególności z jego art. 13 ust. 2 lit. a i art. 3 ust. 1 oraz z art. 39-42 WE (obecnie art. 45-48 TFUE).
3. Do dnia dzisiejszego Niderlandy nie przyjęły wszelkich środków niezbędnych do pozbawienia mocy uregulowania krajowego, zgodnie z którym pewne świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego nie są wypłacane pracownikom będącym obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej, zatrudnionym na platformach wiertniczych w Niderlandach.
4. Z tego względu Komisja dochodzi do wniosku, że odmawiając wypłaty pewnych świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego pracownikom będącym obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej, zatrudnionym na platformach wiertniczych w Niderlandach, Niderlandy uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 13 ust. 2 lit. a i art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 oraz art. 45-48 TFUE.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel (Belgia) w dniu 29 marca 2010 r. — NV Express Line przeciwko Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

(Sprawa C-148/10)

(2010/C 161/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NV Express Line

Strona pozwana: Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 97/67/WE (¹) z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2002/39/WE (²) i w szczególności — jednak bez ograniczenia się tylko do tego przepisu — art. 19 tej dyrektywy, uwzględniając również zmiany wprowadzone na mocy dyrektywy 2008/6/WE (³), które powinny zostać transponowane do prawa krajowego najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r., należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że państwom członkowskim nie przysługuje uprawnienie do zobowiązania w sposób wiążący operatorów świadczących niepowszechnie usługi pocztowe do stosowania zewnętrznej procedury reklamacyjnej, ponieważ:
 - (i) w zakresie mogących mieć zastosowanie procedur reklamacyjnych w ochronie użytkownika usług pocztowych dyrektywa ta stanowi pełną harmonizację, lub
 - (ii) na podstawie dyrektywy 2002/39/WE zobowiązanie to zostało nałożone jedynie na operatorów świadczących powszechne usługi pocztowe, a od ustanowienia dyrektywy 2008/6/WE na wszystkie podmioty świadczące powszechne usługi pocztowe, przy czym państwa członkowskie zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2008/6/WE jedynie wspierają rozwój niezależnych, pozasądowych mechanizmów rozstrzygnięcia sporów pomiędzy operatorami usług pocztowych niestanowiących usług powszechnych a użytkownikami końcowymi, jednak nie mogą tego nakazać.

- 2) Jeśli na pierwsze pytanie należy odpowiedzieć, że dyrektywa pocztowa jako taka nie stoi na przeszkodzie, by państwa członkowskie zobowiązały w sposób wiążący również operatorów świadczących niepowszechnie usługi pocztowe do stosowania zewnętrznej procedury reklamacyjnej takiej, jaka w zakresie operatorów świadczących powszechne usługi pocztowe została przewidziana w art. 19 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy, to czy zasady swobodnego przepływu usług (art. 49 i nast. WE, obecnie art. 56 i nast. TFUE) należy interpretować w ten sposób, że ograniczenia ustanowione przez państwo członkowskie na podstawie nadrzędnych względów interesu publicznego w celu ochrony konsumentów, poprzez które operatorów świadczących niepowszechnie usługi pocztowe również zobowiązano w sposób wiążący do stosowania zewnętrznej procedury reklamacyjnej takiej, jaka w zakresie operatorów świadczących powszechne usługi pocztowe została przewidziana w art. 19 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy, są nawet wówczas zgodne z TFUE, gdy przy stosowaniu danej procedury reklamacyjnej nie czyni się rozróżnienia pomiędzy